

Tamara McKinley

Droomvlucht

I

1921

Het was hartje zomer en de zes beschilderde wagens rolden langzaam voort over de slingerende, smalle zandweg die het hart van de Australische outback doorsneed. Elke wagen droeg in felle rode letters het opschrift *Summers' Revue* en werd voortgetrokken door een zwaar Engels trekpaard waarvan de kastanjebruine huid en de elegant gepluimde vetlokken glansden in de zon. De troep reizende artiesten was al langer dan een jaar bij elkaar en het gezelschap was nu op weg naar Charleville voor ze naar het noorden zouden afbuigen om de winter aan de kust van Queensland door te brengen.

Velda Summers zat naast haar echtgenoot op de bok en probeerde de zeurende pijn in haar rug kwijt te raken. Het schokken en slingeren van de wagen maakten haar misselijk en ze kon bijna niet wachten tot de reis ten einde was. 'Hoe ver is het nu nog?' wilde ze weten.

Declan draaide zijn hoofd om naar haar te kijken en er lag een bezorgde uitdrukking in zijn blik. 'Dat is nu al de vijfde keer vanochtend dat je dat vraagt,' zei hij met die warme Ierse tongval waar het vrouwelijk deel van zijn publiek zo dol op was. 'Gaat het niet goed met je, schat?'

Velda legde haar handen op de uitpuilende berg die haar buik was. 'Ik denk dat de baby niet zo dol is op al dit geschud,' zei ze pruilend. 'En eerlijk gezegd, Declan, ik ook niet.' Ze keek hem door haar wimpers aan en probeerde met een flauwe glimlach de scherpe kantjes van haar humeurigheid te halen.

Declan glimlachte toegeefflijk, terwijl zijn donkere haar over zijn voorhoofd viel en de zon in zijn bruine ogen weerkaatste. 'We zijn er bijna, liefje,' zei hij zachtjes. 'Straks kun je uitrusten terwijl we ons klaarmaken voor de optocht.'

Velda zuchtte diep om hem te laten weten dat ze helemaal niet blij was en probeerde een plekje op de harde bok te vinden dat iets com-

fortabeler was. Ze had geen andere keuze dan hier blijven zitten en lijden, maar zelfs een kussen dat in haar lendenen gepropt was hielp niet om de pijn te verlichten. Ze proefde het laagje zweet op haar bovenlip en plukte aan haar jurk. Het dunne katoen plakte aan haar lichaam en ondanks de breedgerande hoed die ze altijd droeg om haar gezicht tegen de zon te beschermen, voelde ze hoofdpijn opkomen.

De hitte hier in de outback was overweldigend. Er viel niet aan te ontkomen, zelfs niet wanneer ze door omringende bomen beschut waren tegen de helse schittering. Vliegen en muggen dansten in dichte wolken om hen heen en het eeuwige gezoem en geratel van miljoenen insecten gonsden in haar hoofd. Haar krachten waren weggevloeid en ze verwelkte net als de bleekgroene eucalyptusbladeren die treurig boven haar hoofd hingen. Wat miste ze de koele, mistige ochtenden thuis in Ierland. De geur van natgeregend gras, het geluid van de golven die stuksloegen op de zwarte rotsen en het doordringende aroma van turfvuur in de haard.

‘Je hebt hier toch geen spijt van, hè?’ vroeg Declan terwijl hij de tegels op de brede rug van het trekpaard liet neerkomen in een poging hem tot meer spoed aan te zetten.

Velda schudde de verraderlijke herinneringen aan Ierland van zich af, want die staken alleen op momenten van zwakte de kop op, en ze wist dat ze haar man tot het einde van de wereld zou volgen – zelfs als het daar zo heet als de hel was en twee keer zo oncomfortabel. Ze glimlachte naar hem toen ze zijn onvoorwaardelijke liefde voor haar in zijn ogen las. ‘Geen moment,’ zei ze ademloos. ‘Hoe had ik jou nou in je eentje helemaal hier naartoe kunnen laten gaan?’

Hij leek tevredengesteld door dat antwoord en, nadat hij haar een kus op haar wang had gegeven, richtte hij zijn aandacht weer op het vergezicht dat zich voor hen ontvouwde.

Velda keek naar de kilometers leegheid, met slechts door de zon gebleekt gras en bloedrode aarde, en voelde ondanks haar dappere woorden de diepgewortelde angst die altijd ergens diep binnen in haar op de loer lag. Ze waren zo ver verwijderd van elke vorm van beschaving – zo alleen – hoe moest dat als er weer iets fout zou gaan? Dit Australië was een ongetemde plek die zelfs de meest vastberaden ziel angst aanjoeg, en hoewel ze Declan had om haar te beschermen en te koesteren, waren er momenten dat ze met heel haar hart wou dat ze hier niet naartoe gekomen waren.

Tranen vertroebelden haar blik en ze beet op haar lip terwijl ze aan het eenzame kleine graf dacht dat ze een jaar geleden achter hadden gelaten. Haar eerste baby was te vroeg geboren en had zelfs niet lang genoeg geleefd om adem te halen. Ze zouden er waarschijnlijk nooit meer langskomen en de elementen en het oprukkende struikgewas zouden de rustplaats van haar kleine zoon wegvagen, tot niets meer herinnerde aan het feit dat hij ooit had bestaan.

Ze slikte haar tranen weg en deed haar uiterste best om het opkomende gevoel van eenzaamheid en het brandende verlangen naar haar moeder te negeren. Ze had haar keuze gemaakt en was met Declan getrouwd in de wetenschap dat ze de kust van Ierland nooit meer zou zien. Want dit was hún avontuur, hun zoektocht naar een ander leven en misschien zelfs roem en rijkdom. Het was nu te laat om ergens spijt van te hebben.

De zon stond hoog aan de hemel toen de bonte stoet een open plek in de bosjes bereikte en het gezelschap zijn kamp begon op te slaan. Charleville lag minder dan drie kilometer verderop en ze moesten zich voorbereiden op de Grote Parade. Dit zou hun kans zijn om klandizie te trekken, om pamfletten uit te delen en het publiek een voorproefje te geven van wat ze konden verwachten als ze hun twee pence entree betaalden.

Declan tilde Velda van haar hoge zitplaats en zette haar zachtjes neer. 'Ik heb wat kussens en dekens onder die boom daar neergelegd,' zei hij. 'Rust maar wat terwijl ik probeer dit zootje ongeregeld in het gareel te krijgen.'

Velda streek over zijn wang en zag in zijn ogen de angst om haar en hun ongeboren kind.

'Heb ik je ooit wel eens verteld hoeveel ik van je hou?' zei ze zachtjes. Haar prikkelbaarheid was vergeten.

'Heel vaak, schat,' zei hij met zijn lippen tegen de hare. 'Maar ik word het nooit beu om het je te horen zeggen.'

Ze kusten elkaar en terwijl ze elkaar voorzichtig omhelsden bewoog de baby zachtjes tussen hen in. Toen was hij verdwenen; hij stapte met grote passen de cirkel van wagens binnen en begon iedereen die maar wilde luisteren commando's toe te roepen en zijn zware, diepe stemgeluid weergalmde in de stilte van het hen omringende struikgewas.

'Jeeetje, die weet ook van geen ophouden,' mopperde Poppy terwijl ze Velda bij haar arm pakte.

Velda glimlachte terwijl ze haar rug ontspande. Poppy en zij waren allebei tweeëntwintig en de kleine Cockneydanseres was in de twaalf maanden dat ze bij elkaar waren een goede vriendin geworden. ‘Hij wil gewoon dat alles in orde is,’ mompelde ze.

‘Laten we jou dan maar eens installeren. Je ziet er uitgewoond uit.’

Velda gaf geluidloos te kennen dat dat inderdaad het geval was. ‘Ik wou dat ik maar half zo energiek was als jij, Poppy. Heb je dan nooit last van de hitte?’

Het geblondeerde haar schitterde in de zon en de sproeten dansen op haar neus terwijl ze lachte. ‘Als je twintig winters in Londen hebt weten door te komen, dan ben je maar al te blij met een beetje warmte. Ik kan er niet genoeg van krijgen.’

Ze zochten hun weg door afgevallen takken en het lange scherpe gras naar de bomen waarvan de takken zich over het beekje bogen dat zich slingerend een weg had gebaand door het omringende struikgewas en dat een zacht murmelend geluid maakte op de glanzende kiezelstenen. Nu kon Velda zich eindelijk ontspannen. Ze had Poppy naast zich, het geluid van Declans zangerige, geruststellende stemgeluid verdreef haar angst, en ze wist dat Charville dichtbij was, waardoor haar grootste zorgen tot het verleden behoorden. Dit kind zou in een echt bed worden geboren, met een dokter die alles in de gaten hield; ze hadden het geld, want deze dorpen in de outback waren volledig verstoken van amusement en de inwoners waren in drommen naar hun voorstellingen gekomen.

Ze zette de breedgerande strohoed af die ze had versierd met rozen van zijde en rode linten, en schudde haar lange, zwarte haar los, dat bijna tot aan haar middel kwam. Hier bij het water was het een stuk koeler omdat het zonlicht voor een groot deel werd tegengehouden door de waterval van overhangende eucalyptustakken. Ze zou niet meer optreden tot deze baby geboren was en het was heerlijk om hier te zitten niksen en toe te kijken hoe de anderen al het werk deden. Toch kon ze het knagende verlangen om bij hen te zijn niet helemaal van zich afschudden. Ze was tenslotte artiest, sopraan, en ze zou het missen om vanavond niet op het toneel te staan; ze zou het applaus missen, het voetlicht en de opwinding die optreden voor een nieuw publiek met zich meebracht.

‘Ik weet wat je denkt,’ mompelde Poppy, terwijl ze Velda hielp zich op de dekens te installeren. ‘Maar het duurt nog wel even voor je weer

op de planken staat, dus je kunt maar beter genieten van het feit dat je voor de verandering eens een dame met vrije tijd bent.’

Velda kneept zachtjes in haar hand. ‘Dank je, Pops.’

Poppy grijnsde en zonder de gebruikelijke dikke laag make-up leek ze niet ouder dan zestien. ‘Ik moet ervandoor, anders begint die vent van je weer tegen me te schreeuwen.’

Velda keek hoe ze naar de wagens terugrende en glimlachte. Poppy zat nooit een moment stil en leek ondanks haar magere gestalte te beschikken over de kracht en het uithoudingsvermogen van een trekpaard. Declan had al lang geleden gemerkt dat Poppy haar eigen plan trok en had het opgegeven om te proberen haar in het gareel te krijgen.

Ze leunde achterover in de kussens, schopte haar schoenen uit en stak haar voeten in het koude water terwijl ze keek naar de inmiddels bekende drukte in het kamp waar men zich klaarmaakte voor de optocht. Poppy liep de meisjes te commanderen en haar Cockneyaccent en haar hese lach weerklonken in het omringende struikgewas. De jongleurs, muzikanten en acrobaten waren aan het oefenen en Max, de clown en hondentrainer, was zijn attributen bij elkaar aan het zoeken. Vlekkie, zijn kleine terriër, liep in het lange gras te snuffelen met een van opwinding heen en weer zwiepende staart. Hij had één zwart oog en nog een zwarte vlek op zijn lijf, en deed daarmee zijn naam eer aan. Ze aaide hem over zijn kop en duwde hem uiteindelijk weg. Hij was vandaag té energiek voor haar.

De wagens waren schoongewassen met het water dat ze met emmers vol uit de beek hadden gehaald en het groene, rode en gele schilderwerk schitterde in de zon. De witte maskers die komedie en tragedie symboliseerden glansden als geestverschijningen tegen de donkergroene achtergrond en vormden voor de troep een herinnering aan het feit dat ze gehoorzaamden aan een oude traditie – een traditie die in de loop der tijd was aangepast en veranderd – maar nog steeds een die de mensen die er hun rol in vervulden, in verrukking bracht.

De paarden hadden te eten en te drinken gekregen en waren vervolgens geborsteld tot hun kastanjebruine vacht en hun witte manen glansden in het zonlicht. Ze kregen pluimen op het kopstuk en koperen ornamenten aan het gareel en aan de dieprode dekens op hun rug waren snoeren met kleine zilveren belletjes bevestigd. Vlekkie danste

rond op zijn achterpoten en pronkte met zijn kraag vol glitters. Zijn piraatachtige oogvlek zorgde ervoor dat hij een losbandige indruk maakte terwijl hij om bewondering van de spelers bedelde.

Onder de mannen en vrouwen van de troep heerste een sfeer van onderdrukte opwinding terwijl de kostuums uit de koffers tevoorschijn kwamen en werden gladgestreken. In dit geroezemoes van geklets en gelach werden hoge hoeden afgeborsteld en schoenen gepoetst en met de waaiers in de lucht gewuifd om ze te ontdoen van het stof dat zich overal aan leek te hechten, hoe goed het ook was ingepakt. Dikke lagen make-up werden aangebracht, boa's en veren geschikt en kousen werden aan een laatste inspectie onderworpen om te zien of er ladders in waren gekomen. De rekwisieten kregen nog een laatste controle op eventuele beschadigingen en de artiesten verdeelden onder elkaar de folders die ze in het vorige stadje hadden laten drukken, zodat ze die tijdens de grote optocht konden uitdelen.

Velda liet haar rug in de kussens zakken. De pijn was afgenomen tot een vaag gezeur en ze voelde zich slaperig, in slaap gewiegd door het vlekkerige zonlicht en het gemurmel van het water. Het was een zegen om niet meer in die wagen te zitten en niet meer te hotsen en te botsen en door elkaar geschud te worden.

Ze slaakte een zucht van slaperige tevredenheid. De meisjes van het koor kletsten en kibbelden terwijl ze hun vrolijk gekleurde rokken opschudden en ondertussen elkaar verdrongen om een plekje te bemachtigen voor de enige spiegel. Namaakjuwelen fonkelden in het zonlicht en veren hoofdtooien zwaaiden heen en weer en bogen voorover terwijl de meisjes ruziemaakten over lippenstift. Ze deden haar denken aan de vogels uit de streek: een en al gekleurde veren en uitgespreide staartveren, dan weer hier, dan weer daar, nooit een moment rust.

Ze werd wakker door het scherpe geluid van een trommel en ze ging geschrokken overeind zitten. Ze was niet van plan geweest om in slaap te vallen, maar het zag er naar uit dat de stoet klaar was om naar de stad te marcheren.

'Blijf hier en rust lekker uit,' zei Declan die op zijn hurken naast haar ging zitten.

'Geen haar op m'n hoofd die daaraan denkt,' zei ze stellig terwijl ze haar schoenen pakte en overeind kwam. Ze keek hem in zijn ogen en zijn blik was zo liefdevol en vriendelijk, dat ze hem wel móést zoenen.

‘*The show must go on*, weet je nog?’ plaagde ze. ‘Bovendien heb ik nog nooit een optocht gemist en ik ben zeker niet van plan daar nu mee te beginnen.’

Hij keek onzeker, maar ze nam hem de beslissing uit handen door blootsvoets weg te lopen en op de wagen te klauteren. Het dutje had een beetje geholpen en de pijn was weggetrokken. Ze pakte de teugels beet, ze keek op hem neer en grijnsde. ‘De voorstelling begint. Kom op.’

Charleville was een kruispunt in de outback, met wegen die waren ontstaan uit de karrensporen van de vroege pioniers en ontdekkingsreizigers. De straten waren breed en stoffig, een overblijfsel uit de tijd van de grote kuddes stieren, de tijd waarin dertig ossen de enorme met balen wol geladen sleperswagens door het stadje trokken op weg naar de markt in Brisbane. Het was een welvarende stad met een hotel op elke straathoek. Die hotels voorzagen in de behoeftes van de veehandelaren en de drijvers die met hun kudde naar het kleine victoriaanse station kwamen waarvandaan de dieren per trein naar het oosten gingen.

De stad werd omringd door duizenden hectares goed grasland en bossen die hun water vonden in ontelbare ondergrondse stroompjes en diepe krekken. Wol en vlees waren er in overvloed en na de Eerste Wereldoorlog waren de bewoners rijk geworden. Hun geld had gezorgd voor houten trottoirs, winkels, twee kerken, een politiebureau en een renbaan.

Het beste hotel was het Coronas. Het was gebouwd om de aristocratie van de outback – de veeboeren – te ontvangen en het was een sierlijk victoriaans gebouw met een schaduwrijke veranda die uitkeek op de hoofdstraat en op de paal waaraan de paarden werden vastgebonden. De eetzaal had lambrisering en balken van het mooiste eikenhout, de tafels waren gedekt met hagelwit linnen en gepoetst zilver en daarboven hingen kristallen kroonluchters die uit Frankrijk waren geïmporteerd.

De receptie was een oase van rust, vol comfortabele leunstoelen, tiffany lampen en glanzend geboende vloeren. De luxieuze kamers op de eerste verdieping hadden elk hun eigen badkamer – een nieuwigheid die bij de plaatselijke bevolking nog steeds de mond deed openvallen van bewondering – en hadden toegang tot het brede balkon dat over de hele breedte van het hotel liep. Hier konden de veeboeren

in grote rieten stoelen zitten en hun sigaren roken terwijl ze bier en whisky dronken en uitkeken over het stadje dat ze vol trots het hunne noemden. Verscheidene van de kamers werden permanent verhuurd, zodat die aristocraten van de binnenlanden en hun gezinnen naar de stad konden komen wanneer ze daar maar zin in hadden en altijd verzekerd waren van een fatsoenlijke plek om te overnachten.

Het Coronas Hotel was een beroemd gebouw en de zaal aan de achterkant van het hotel was een populaire plek voor feesten en bals, en mensen die het helemaal niet weten konden fluisterden dat het vaak het toneel was van losbandigheid en losse zeden. Deze zaal was lang en breed, met een podium aan een uiteinde, en zou een paar dagen het theater vormen voor de rondreizende artiesten.

Ze waren nu aan de rand van de stad aangekomen en Velda voelde die vertrouwde adrenalinestoot terwijl ze daar zat met de teugels in haar handen en op het teken wachtte om aan het hoofd van de stoet de hoofdstraat in te rijden. Er waren al boodschappers vooruit gestuurd om hun komst aan te kondigen en het energieke gevoel en de nerveuze opwinding bereikten een koortsachtig hoogtepunt terwijl de paarden transpireerden en met hun hoofdtooi zwaaiden. Vlekkie danste in grote kringen in het rond en de artiesten maakten hun kostuums in orde en waren er klaar voor.

Declan keek naar haar op en wierp haar een kushand toe. Vervolgens gaf hij een rukje aan zijn jacquet en trok even aan zijn vlinderdas. Na een teken aan het adres van de muzikanten leidde hij de stoet de stad in. Trommel en doedelzak, fluit, accordeon en viool begeleidden hun langzame, majestueuze intocht. De paarden voerden het tempo op; hun grote hoeven wierpen het stof op en ze hielden hun hoofd geheven, alsof ze wisten dat er naar hen werd gekeken. De danseressen zwaaiden met hun rokken en lieten hun welgevormde benen zien, de acrobaten in hun witte maillots maakten salto's en radslagen, de jongleurs gooiden ballen en kegels en de krachtige bariton van Declan zong boven alles uit.

De bevolking van Charleville stond in rijen langs de straat en keek vol verbazing toe terwijl de kinderen naast de wagens renden en het snoepgoed probeerden te vangen dat Velda en de andere koetsiers hen toewierpen. Mannen bogen zich over de balustrades van balkons en riepen schunnige aanmoedigingen naar de zangeressen; vrouwen bewonderden de spierpartijen van de acrobaten en zwaaiden met hun

zakdoekjes in de richting van Declan. De paarden die aan de reling stonden gebonden steigerden en stampten door alle lawaai en verscheidene honden renden in en uit de stoet, blaffend en grauwend vanwege alle onbekende geluiden en geuren. Vlekkie gromde met ontblote tanden terug, klaar om deze plaatselijke indringers in zijn optocht weg te jagen en ze te laten zien dat hij geen mietje was, ondanks de glitterkraag om zijn nek.

De stoet kwam in het centrum van de stad tot stilstand en Declan klom bij Velda op de wagen. Met een zwierig gebaar met zijn hoge hoed legde hij de muziek – en de menigte – het zwijgen op. ‘Inwoners van Charleville,’ zei hij met luide stem vanaf zijn plek op de bok. ‘Het is een formidabel voorrecht onze fraaie voorstelling te vertonen tot uw vermaak en verrukking.’ Hij pauzeerde even, want timing was alles in dit vak. ‘Onze illustere illusionist zal zijn immense intelligentie inzetten om inzicht te incarneren in de incroyabele mystiek.’

Velda grijnsde toen ze hoorde hoe er een golf van o’s en ah’s door het toegestroomde publiek ging. Declan slaagde er met zijn spreekstalmeesteropvoering altijd weer in om het publiek aan zijn lippen te kluisteren. Niemand kon vermoeden hoe moeilijk het was om de juiste woorden te vinden, ze aan elkaar te rijgen en vervolgens met zo’n zelfverzekerdheid zo prachtig vloeiend te declameren.

Terwijl Declan de toeschouwers tot nieuw verrukt applaus wist te brengen, hield Velda plotseling haar adem in. De pijn was weer terug, feller nu, alsof er een klem om het onderste deel van haar buik werd aangedraaid. Haar handen waarin ze nog steeds de teugels hield, trilden en ze proefde zweet op haar bovenlip. Ze kon haar snelle polsslagen voelen, ze was licht in het hoofd en ze voelde een onbedwingbare aandrang om uit de zon te gaan. Ze wilde niets liever dan gaan liggen, maar ze moest op de harde houten bok blijven zitten in de slopende hitte van een middag in de binnenlanden, want dit was de enige kans die ze hadden om de mensen ertoe aan te zetten hun geld uit te geven. Ze zat in de val: omringd door wagens en paarden en mensen. Ze keek omlaag naar de anderen die zich tussen het publiek hadden begeven en folders en ballonnen uitdeelden – het zou niet zo lang meer duren, hield ze zichzelf voor, maar o, wat leken de minuten eindeloos te duren.

Declan ging ten slotte onder donderend applaus weer zitten en pakte na een snelle, bezorgde blik op Velda de teugels en leidde de stoet naar de brede poort aan de zijkant van het Coronas Hotel. De

met kinderkopjes geplaveide binnenplaats weerklonk met het geluid van wagenwielen en het getrappel van de zware paardenhoeven, maar de zon stond al laag genoeg aan de hemel, zodat die schuilging achter het hoge gebouw en daar was Velda dankbaar voor. Ze transpireerde en haar hart ging tekeer terwijl felle pijnscheuten haar naar adem deden snakken. Ze steunde op Declan die haar van de bok af hielp en haar de koelte van de zaal binnenbracht.

‘Ik geloof dat ik maar beter de dokter kan waarschuwen,’ mompelde hij terwijl Poppy en hij haar in een stapel kussens in een hoek installeerden.

Ze knikte. ‘Ik zou me geruster voelen als je dat doet,’ zei ze zachtjes. ‘We willen niet het risico lopen dat we deze baby ook kwijtraken.’ Ze zag hoe er een getroffen blik in zijn ogen verscheen en ze forceerde een glimlach. ‘Het is waarschijnlijk loos alarm, maar we kunnen maar beter het zekere voor het onzekere nemen, vind je niet?’

Declan bleef in de buurt rondhangen, duidelijk in tweestrijd staand tussen de verplichtingen aan zijn vrouw en die aan de troep, waar al wat onenigheid aan het ontstaan was.

Poppy sloeg haar armen over elkaar en keek op haar neer. ‘Je ziet er niet goed uit,’ stelde ze vast. ‘Je kunt maar beter een dokter laten komen, meid, voor de baby eruit floept.’

‘Declan ging hem net halen,’ zei Velda zo vastberaden dat haar echtgenoot met grote passen de hal verliet. ‘Ga die meiden eens tot de orde roepen, Poppy. Ze lopen weer te ruziën.’

Poppy vertrok haar gezicht en haalde haar schouders op. ‘Wat is daar zo bijzonder aan?’ zei ze. ‘Die stomme koeien hebben geen idee hoe goed getroffen ze het hebben.’

Velda moest ondanks zichzelf glimlachen. Poppy had het hart op de tong en maling aan goede manieren. ‘Maar wil je eerst een kop thee voor me halen, Pops? Je bent een schat.’

Poppy grijsde en de sproeten op haar neus maakten een dansje. ‘Komt voor de bakker. Ben over een paar tellen terug.’ Ze liep met grote passen en zwierende rok weg en haar hakken weerklonken op de houten vloer. Haar stem klonk boven het gekwetter van de andere zangeressen uit toen ze iemand de opdracht gaf de ketel en de primusbrander te zoeken tussen alle tassen en manden.

Velda leunde achterover in de kussens en luisterde met gesloten ogen naar het geklaag over de kleedkamers en het gezeur over de toi-

letten, terwijl steeds meer ruzie om ruimte werd gemaakt naarmate de dozen en manden verder werden uitgepakt. Het was een zegen om uit de zon te zijn – om te liggen en buiten die chaos te blijven.

Declan kwam terug met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht. ‘De dokter is de stad uit,’ zei hij en bezorgdheid blonk in zijn ogen. ‘Maar hij kan ieder moment terugkomen.’ Hij nam haar hand in de zijne en bracht die naar zijn lippen. ‘Het komt goed, schat, dat beloof ik.’

Haar paniek nam toe. Hoe kon hij daar zo zeker van zijn? Wat als er nu eens iets verkeerd ging? Ze voelde tranen opkomen en wilde gillen en schreeuwen en doktershulp eisen – maar ze wist dat histerie haar deze keer niets zou helpen. Declan en zij waren hulpeloos overgeleverd aan de grillen van het lot.

‘Het komt wel goed met me,’ zei ze met zoveel zekerheid als ze onder de omstandigheden kon opbrengen. ‘Zorg jij nou maar dat de troep op orde komt. Poppy zorgt wel voor me.’

Hij kuste haar op de wang, bleef nog een paar tellen rondhangen en ging vervolgens bij haar weg toen Poppy kwam aanzetten met een kop thee.

‘Waar is de dokter?’ wilde ze weten. Haar blauwe ogen werden donker van bezorgdheid.

‘De stad uit,’ bracht Velda uit. ‘Ik geloof dat het deze keer menens is, Pops.’ Ze greep Poppy’s hand. ‘Ren naar het hotel en vraag of hij al onderweg is en of er eventueel iemand anders beschikbaar is die kan helpen. Maar zeg nog niks tegen Declan, tot we zeker weten dat het geen loos alarm is. Ik wil niet dat hij zich zorgen maakt.’

‘Als dat is wat jij wilt,’ zei Poppy die er allerminst overtuigd uitzag.

Velda knikte gedecideerd. ‘Dec heeft al genoeg omhanden – en je weet hoe hij is, Pops. Hij heeft geen flauw idee en zal alleen maar in paniek raken.’

Poppy schudde de kussens op en ging ervandoor. Velda nam kleine slokjes van haar thee en toen er een paar minuten waren verstreken, begon ze zich een beetje een aanstelster te voelen. De pijn was net zo plotseling gestopt als hij was begonnen en behalve dat ze zich voelde alsof ze door de mangel was gehaald, was er eerlijk gezegd niet veel met haar aan de hand. Toch, dacht ze, zou het geen kwaad kunnen om een dokter in de buurt te hebben voor het geval alles ineens hals-overkop gebeurde.

Enige tijd later kwam Poppy met een rood hoofd en zwetend terug. ‘De dokter is nog steeds op pad, maar ze denken dat hij vanavond weer terug is,’ zei ze buiten adem. ‘Ik moest dat hele pokkeneind door de stad rennen, maar zijn vrouw is erg aardig en ze zei dat ze hem onmiddellijk zou sturen zodra hij thuiskomt.’

Velda liet het nieuws tot zich doordringen en ze realiseerde zich dat ze er weinig aan kon doen. De pijn was in ieder geval gezakt en ze bevonden zich niet ergens midden in de rimboe, zei ze tegen zichzelf. Deze keer had ze een betere kans om een baby ter wereld te brengen. Ze besloot dat ze genoeg had gelummeld en hees zichzelf overeind zonder acht te slaan op Poppy’s protesten. ‘Tijd om aan de slag te gaan,’ zei ze dapper. ‘Ik kan niet zo maar wat rondhangen terwijl er nog zo veel te doen is en ik moet eens wat anders aan m’n hoofd hebben.’

Declan die de toneelgordijnen had opgehangen, kwam terug. ‘Jij blijft hier,’ zei hij gedecideerd. ‘Het enige dat jij moet doen is voor jezelf en voor de baby zorgen.’

Velda protesteerde, maar haar argumenten klonken niet overtuigend en toen Declan weigerde te luisteren, liet ze zich dankbaar weer in haar stapel kussens zakken. En toch, hoewel ze zich vertroeteld en tevreden voelde, keek ze met toenemende frustratie toe hoe de rest bezig was met de gebruikelijke voorbereidingen voor de voorstelling. Ze zou eigenlijk moeten helpen met de rekvisieten en de manden vol kostuums – had eigenlijk de gordijnen moeten ophangen en het toneel moeten vegen – en in plaats daarvan lag ze zich hier zo dik en sloom te voelen als een volgevreten kat.

Ten slotte was de zaal in gereedheid. De pluchen stoelen van het hotel waren in keurige rijen gezet en de rode, fluwelen gordijnen die ze in een kast ergens achter hadden gevonden staken grandioos af tegen de maagdelijk witte verf van de zaal. Het voetlicht was een wonder van moderne techniek. De lichten zaten al op hun plek en waren verbonden met de stroomvoorziening van het hotel die werd geleverd door een enorme generator die achter stond. Dit was zo veel verfijnder dan die oude gaslampen waar ze aan gewend waren.

Nu alles klaar was, richtten Declan en twee andere mannen hun aandacht op zijn speciale spreekgestoelte. Dat was een oude kansel die tevoorschijn was gekomen bij de restauratie van een plattelandskerkje en die ze – letterlijk – voor bijna niets op de kop hadden getikt, want Declan had een solo-optreden gegeven en zijn favoriete aria’s

gezongen voor het groepje opgetogen dames die de financiën van de kerk beheerden. Ze waren zo verrukt dat ze hem de kansel maar al te graag in ruil voor zijn optreden gaven.

Dit bouwsel was gevoerd met kapok dat was bekleed met dieprood fluweel. Het fluweel was op zijn beurt versierd met goudkleurig koord met grote kwasten aan de uiteinden. Wanneer het eenmaal op zijn plek aan de zijkant van het podium was gehesen, kondigde Declan van daar af de nummers aan en vermaakte het publiek – zijn voorzittershamer in de aanslag – met zijn ingewikkelde teksten die foutloos van zijn lippen rolden.

Velda werd steeds ongeruster omdat ze niets meer hoorde over de komst van de dokter. Maar er was niets dat ze daaraan kon doen en toen ze eindelijk van haar stapel kussens mocht komen en een comfortabel plekje in een oude rieten stoel achter de coulissen kreeg, hield ze zich bezig met het bemiddelen in kleine ruzies, veters helpen strikken en, samen met haar vriendin Poppy, het bewaren van de vrede in het algemeen.

De avond viel snel in de outback en terwijl lichten werden ontstoken nam de opwindning toe en begon het publiek binnen te druppelen. Het orkest was klein maar bedreven, en dankzij de gezamenlijke inspanning van de accordeon, de trommel, piano en viool, hadden ze de toehoorders al snel zo ver dat ze op de maat van hun favoriete liedjes meeklapten.

Velda had in de kleedkamer zo goed mogelijk geholpen – het was erg krap met zo veel mensen die zich ellebogend een weg baanden – en had kapotte waaiers gerepareerd, ladderende kousen gemaakt, ruzies onder de meisjes gesust en geprobeerd iets wat op orde leek te bewaren. Nu was ze moe en de pijn was teruggekeerd in nietsontziende golven die haar bijna deden bezwijken. Maar ze wist dat ze door moest gaan en niemand mocht laten merken hoe erg het was – de voorstelling moest doorgaan en de artiesten mochten niet worden afgeleid. Wanneer het echt te erg werd, kon ze tijdens de voorstelling altijd nog wegglijpen naar het hotel om daar hulp te vragen, want Poppy had haar verzekerd dat de dokter onderweg was.

Het opgewonden geroezemoes nam toe toen de lichten werden gedimd en het doek opging en Poppy en vijf andere danseresjes zichtbaar werden die hun benen hoog in de lucht gooiden. De rest van de troep stond te wachten in de coulissen. De voorstelling was begonnen.

Velda was eindelijk alleen in de kleedkamer en ze luisterde naar de muziek en het geluid dat de voeten van de dansers maakten op het houten podium. Ze rook het stof van de zaal, de doordringende geur van kamfer en schmink en het parfum van de vrouwen in het publiek. Haar verscherpte zintuigen pikten een valse noot van de violist op, een zangeresje dat twee maten te laat inviel en het geluid van de ventilator aan het plafond die met weinig resultaat de lucht in beweging hield.

De stem van Declan deed de daksparrren trillen terwijl hij de monoloog van de Schotse sketch hield en Velda liet zich naar adem snakkend van de pijn achterovervallen in de rieten stoel. Het was een klem die haar steeds steviger in zijn greep hield en die haar de adem benam, waardoor ze in een leegte verdween waarin geen geluid kon worden gehoord, niets was te zien of te voelen, behalve de essentie van pijn. Haar angst was groot en niet-aflatend. Ze had eerder al naar het hotel moeten gaan en om hulp vragen – ze had acht moeten slaan op de waarschuwingen die haar lichaam gaf en niet haar ongeboren kind in gevaar moeten brengen omwille van een voorstelling. Ze probeerde te roepen, maar het publiek lachte en applaudisseerde en haar stem ging verloren. Terwijl ze puffend en oppervlakkig ademhaalde worstelde ze zich overeind en schuifelde de benauwde kamer uit naar de nauwe gang die naar de coulissen leidde. Als ze iemands aandacht kon trekken zou het allemaal wel goed komen, hield ze zichzelf voor. En als dat niet lukte, dan moest ze het in haar eentje zien te redden en hopen dat ze op tijd in het hotel zou zijn.

‘Stommeling,’ hijgde ze. ‘Wat ben je toch een stommeling om niet eerder hulp te zoeken.’

De meisjes kwamen het toneel afgerend en liepen haar bijna omver. ‘Velda?’ Poppy greep haar bij een arm en zag nog net kans haar overeind te houden.

‘Het is begonnen,’ siste Velda. ‘Ga hulp halen, snel.’

Poppy nam onmiddellijk de leiding, zoals ze altijd deed op momenten van crisis. Ze was een verstandig meisje met heel weinig talent, maar een oogverblindende schoonheid, een prachtig figuur en een goed karakter. Ze keek de andere vijf meisjes doordringend aan en begon bevelen te fluisteren. Een van hen rende de duisternis in in de richting van het hotel en de anderen hielpen Velda terug de kleedkamer in. Ze maakten een provisorisch bed op de vloer van oude

gordijnen, kussens en achterovergedrukte lakens die Poppy in haar kledingmand bewaarde.

Velda wist dat Poppy de verzamelwoede van een ekster had en ze was op zo'n punt aanbeland dat het haar niet meer kon schelen waar de lakens vandaan kwamen. De pijn was nu dieper en kwam in golven. Haar vliezen waren gebroken en ze wist dat de geboorte nu snel zou beginnen. Terwijl ze zwetend de weeën onderging en zich afvroeg waar de dokter bleef, kon ze horen hoe Declan Max en zijn hondje aankondigde. Het geluid van zijn stem kalmeerde haar een beetje en ze deed haar uiterste best om haar kreten te onderdrukken, zodat ze zijn voorstelling niet zou bederven. Ze kon dit aan, zei ze tegen zichzelf. Ze had hem hier niet bij nodig.

‘Waar is de dokter?’ hijgde ze en ze kneep in Poppy's hand.

‘Nog steeds buiten de stad,’ antwoordde Poppy en haar anders zo vrolijke gezicht stond ernstig van bezorgdheid. ‘Het is maar goed dat ik m'n moeder met al haar koters heb geholpen, ik weet wat ik moet doen. Kom op, Velda. Zeg het maar wanneer je klaar bent voor de grote klap en dan zetten we dit kleine wurm in een oogwenk op de wereld.’

Velda raapte haar laatste beetje energie bij elkaar en na één grote perswee voelde ze hoe het kind uit haar gleed. Terwijl ze terugviel in de kussens van haar provisorische bed, hield maar één gedachte haar bezig. ‘Ademt het?’ vroeg ze, terwijl Poppy de navelstreng doorsneed en de baby snel in een handdoek wikkelde.

Alsof het haar had gehoord liet het kind een gezonde kreet horen, zwaaide met de vuistjes in de lucht en schopte met de kleine, dikke beentjes als protest omdat het zo ruw gestoord was. Het protest verstomde niet toen Poppy baby en moeder waste en alles schoonmaakte en opruimde.

Velda's tranen biggelden heet over haar wangen terwijl ze haar armen uitstak naar haar kind. De pijn en de angst waren vergeten toen ze het wriemelende en protesterende schepseltje in haar armen hield en er naar keek, terwijl haar hart zwol van een emotie die ze met geen mogelijkheid had kunnen beschrijven.

Het gebonk van voetstappen in de gang kondigde Declans komst aan. ‘Ik hoorde een baby huilen,’ zei hij, terwijl hij zich op zijn knieën liet vallen en zijn vrouw en kind in zijn armen nam. ‘Mijn liefste, liefste meisje. Waarom heb je niets gezegd?’

‘En de voorstelling verpesten?’ Ze grijnsde. ‘Nooit van m’n leven – we hebben een traditie hoog te houden, weet je nog?’

Declan nam de baby voorzichtig van haar over en wiegde haar in zijn armen. ‘Dan moet ook volledig aan de traditie worden voldaan,’ zei hij, en de tranen blonken in zijn ogen en biggelden over zijn knappe gezicht.

Velda wist wat hij van plan was en worstelde om overeind te komen. Ze wuifde de protesten van de meisjes weg, nam zijn arm en steunde op hem terwijl ze de coulissen instapten. Ze knikte hem bemoedigend toe, leunde zwaar tegen de stevige oude muren van de zaal en keek toe hoe Declan met grote passen het toneel op liep. Er is geen twijfel mogelijk, dacht ze, ik hoor bij deze man – en nu zijn we compleet.

‘Hooggeëerd publiek,’ zei Declan met luide stem terwijl hij voor het voetlicht stond en de stevig ingepakte baby omhooghield voor de toeschouwers. ‘Ik presenteer u Catriona Summers. De nieuwe ster van Summers’ Revue.’

Van Tamara McKinley verschenen eveneens bij Uitgeverij De Kern:

Onderstromen

Windbloemen

Zomerstorm

Oorspronkelijke titel: *Dreamscapes*
Oorspronkelijke uitgever: Judy Piatkus (Publishers) Ltd, Londen
Copyright © 2005 by Tamara McKinley
The moral right of the author has been asserted
Copyright © 2007 voor deze uitgave:
Uitgeverij De Kern, De Fontein bv, Postbus 1, 3740 AA Baarn
Vertaling: Hans Verbeek
Omslagontwerp en -illustratie: Wil Immink Design
Zetwerk: v3-Services, Baarn
ISBN 978 90 261 6406 4
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.